

Den anden del er, at hvis man vil have virksomhederne i lokalområderne til at blomstre, så skal man sørge for, at uddannelsesinstitutionerne er i lokalområderne. Der er mange eksempler, som man bare sådan kunne tale om her, som viser, at hvis man flytter en uddannelse fra en uddannelsesinstitution et sted til et andet sted, eksempelvis fra Esbjerg, hvor man lukker en KVVU-uddannelse og flytter den til Odense, så oplever man, at 18 ud af de 25, som eksempelvis har søgt en uddannelse i Esbjerg, flytter til Odense. Det betyder selvfølgelig noget for den regionale udvikling i eksempelvis Esbjerg – det kunne jo også være andre dele af landet – at en aktiv del af ungdommen så flytter fra området og flytter hen til en af de store byer.

Det er uheldigt. Det er uheldigt for den udvikling, der er i lokalområdet, det er uheldigt for de virksomheder, der er i området, som er afhængige af arbejdskraften, og for den dialog, der altid vil være mellem uddannelsesinstitutioner, unge mennesker og virksomheder. Derfor har den regionale placering en essentiel rolle at spille, når man diskuterer uddannelsesinstitutioner i Danmark.

Det er derfor, det er vigtigt, at man tager det seriøst, når nu de borgerlige partier gerne vil lave en handlingsplan for området. Man kan selvfølgelig godt komme frem med en masse gode solstrålehistorier, og selvfølgelig er regeringen jo også opmærksom på de her ting. Men det handler altså om, at man laver en objektiv handlingsplan for, hvad man vil gøre for, at uddannelsesinstitutionerne også kommer ud og rundtomkring i landet.

Der har været to modsatgående tendenser. Den ene, som jo var fremherskende frem til indtil for ganske kort tid siden, har været, at man fra regeringens side har valgt at centralisere ganske mange uddannelser. Derfor blev uddannelserne indtil for ganske kort tid siden også centreret omkring universitetsbyerne på bekostning af randområderne.

Der er så sket det, efter hele den KVVU-diskussion, vi havde sidste år, at man er begyndt at være opmærksom på den modsatte udvikling, også jf. den diskussion, vi har haft i Folketinget på mange andre områder.

Derfor er der altså behov for en overordnet national strategi, der sikrer, at den uddannelsesmæssige infrastruktur tilgodeser regionale hensyn i højere grad, end tilfældet er i dag, men på en måde, så man sikrer sig, at den høje faglighed og kvalitet bliver topprioriteret. Det er selvfølge-

lig ikke nogen nem opgave. Det er vi meget opmærksomme på. Men det er ikke desto mindre nødvendigt, at man prøver at finde en sådan løsning, så man ikke kun styrker de regionale områder, men hele tiden topprioriterer kvalitetsudviklingen.

En mulig løsning er som nævnt i beslutningsforslaget en specialisering af uddannelsessystemet, der tager udgangspunkt i de forskellige regionale kompetencer. Udviklingen er der jo også, jf. den diskussion, vi havde om redegørelsen for kort tid siden om etablering af erhvervsakademierne, som vi støtter meget ihærdigt.

En sådan specialisering, der bliver nævnt i beslutningsforslaget, vil betyde, at uddannelsesstederne atter vil kunne placeres uden for universitetsbyerne uden at miste styrken af det essentielle faglige miljø. Det betyder, at man stadig væk kunne tiltrække unge mennesker og nye virksomheder, og at der kunne skabes grobund for udvikling af kvalitet i hele Danmark.

Så vi mener og opfordrer stadig væk til, at man fra regeringens side vil overveje at gå ind og lave en sådan handlingsplan. Vi kan godt se, at der er fornuftige initiativer på vej. Det synes vi da også fortjener al mulig ros. Men der er altså brug for en samlet strategi for området, så vi får en samlet national udvikling af kvaliteten i Danmark.

Aage Frandsen (SF):

Beslutningsforslagets formulering går på, at man ønsker at styrke den regionale uddannelses- og forskningsindsats. Dette tror jeg ikke at nogen kan være imod.

Så står der også i forslaget, at man skal sikre den regionale udvikling på uddannelsesområdet, og at det skal ske efter et mønster, som er med til at bremse og vende den økonomiske og sociale skævvridning mellem landets regioner.

Det tror jeg heller ikke at nogen kan være imod i det omfang, det er tilfældet og man kan undgå det. Så vi er alle sammen formentlig enige om, at det ville være godt.

Det, som jeg synes er problemet med beslutningsforslaget, er, at det er svært at vide, hvad der sker, hvis man vedtager det. Jo, man skal lave en national handlingsplan, og den skal være færdig i løbet af 3 uger, nemlig den 1. maj 2001. Men hvad er det, det betyder mere præcist, på hvilke områder er det, at man gerne vil have at der skal ændres?

Hvis vi ser på ungdomsuddannelserne, er der for de gymnasiales vedkommende placeret